

פעולה בנושא הקרבנות.

קהל יעד: כיתות ח'-ט'.

מטרות הפעולה:

- החניכים ילמדו שהמשמעות והכוונה זה הדבר החשוב, ולא דווקא המעשה.
- החניכים יבינו כי עבודת הקרבנות אינה סתם טקס חיצוני, אלא היא בעלת משמעות, היא מבטאת את רעיון המקדש - העלאת החומר לרוח. והעלאת חומר לרוח פירושו מציאת משמעות בכל דבר ודבר.

מהלך הפעולה:

- סיפור: סיפור על שני אחים. (בסוף)
- דיון קצר: לאחר הסיפור נשאל את החניכים מה ההבדל בין שני הילדים, מדוע האם העדיפה דווקא את הציור של האח הקטן למרות שהיה הרבה פחות יפה מהציור של האח הגדול?
- משחק: משחקים משחק ללא מטרה. לאחר כמה זמן לחניכים יימאס מהמשחק. משחקים את אותו המשחק עם המטרה.
- המחשה: נקרא עם החניכים את הכרטיסיות ולאחר מכן נבקש מהם לסדר את הכרטיסיות לפי חומרת המעשה. נכוון אותם לכך שאם הכוונה של מבצע הפעולה הייתה טובה מגיע לו עונש קל יותר.

יוסף פרץ. בחור בן 35, אבא לשני ילדים. חבר קרוב של בעל חנות היודאיקה שברחובו. ביום ראשון 21.05.09 פרץ לחנות וגנב משם עשרת אלפים שקלים. לטענתו הוא עשה כך מכיוון שהיה זקוק לכסף עבור תרופה יקרה שיכולה לשפר את מצבה של ביתו החולה.

רועי לייבוביץ', בחור בן 30, רווק. בן לזוג הורים עשירים. לאחר שניסה לעבוד במספר עבודות ופוטר מכולן מבוטל כעת. ביום ראשון 21.05.09 פרץ למאפיה הסמוכה לביתו וגנב משם עשרת אלפים דולר. בחקירת המשטרה הוא הודה במעשה, ולשאלת השוטרים מדוע עשה זאת ענה שפשוט היה משועמם.

נדב ברוך. ילד בן אחת עשרה, שובב מעט אבל בעל לב טוב. בשבוע שעבר שבר את שמשת הרכב של השכנים, משפחת חנימוף. משפחת חנימוף דורשת מהמשפחה שתשלם את המחיר. הוריו של נדב טוענים שעשה זאת בלי כוונה ולכן הם לא חייבים לשלם עבור שמשה חדשה.

אבי, בני ומרדכי הם שלישיית חברים טובים. ערב אחד הסתובבו בשעה מאוחרת ועברו ליד החניה של המרכז המסחרי. אבי התבונן במכוניות שלפתע וראה באחת המכוניות ילד כבן 4 בלי לחשוב פעמיים שבר את שמשת החלון והוציא את הילד. כעבור כמה רגעים הגיע אבי המשפחה ודרש שישלם את הנזק, מכיוון שלמרות כוונתו הטובה הוא שבר אצת שמשת החלון והיה עליו להמתין ולצלצל למשטרה ולא לנפץ את החלון.

- דיון קצר: נדון עם החניכים מה המקום של הכוונה, מול המעשה. ובין שלכוונה, גם אם היא לא מה שתכריע בסופו של דבר את הדין, יש משקל רב בבחינת המעשה.

מסר: איך זה שהקב"ה מעוניין בעבודה שנראית כל כך גשמית, כל כך לא רוחנית?

הקרבנות באים להזכיר לנו לחפש בכל דבר שאנו עושים את המשמעות, הכוונה. בעצם הקרבת הקרבן אנו לוקחים דבר שהוא הכי גשמי-בהמי והופכים אותו לרוחני. אנחנו בעצם **מקדשים** אותו, מבהמה פשוטה לקרבן - פעולה שמקרבת אותנו לקב"ה, מוצאים את נקודת המשמעות בבהמה.

נבראנו בכדי לקחת את העולם הזה ולמצוא בו את נקודת העומק והמשמעות. עבודת הקרבנות שלנו הינה לקרב כל דבר לשורשו, למצוא בחיי המעשה את הרוח והקדושה ולהעלות מן העולם המעשי והגשמי.

עבודת הקרבנות אינה באה בשביל הקב"ה, הקורבנות באים כדי לעזור לנו לעבוד את ה'. צריך לזכור שלקרבנות אין ערך אם אין להם כוונה מאחוריהם, במצב כזה הם הופכים להיות כמו המשחק - חסרי תכלית. הקב"ה לא מחפש את העבודה שעושים בקרבנות, אלא את הכוונה שמאחוריה (כמו האימא שנהנית מהכוונה של הילדים, ולא מהציור).

בשר מתקלקל ומסריח ברגע בו ניטלת ממנו חיותו. בקרבנות תמיד יש את המשמעות שהיא בעצם החיות שלהם. לכן, מעולם לא הסריח בשר הקודש בבית המקדש. עבודת הקרבנות היה בה כדי להכניס זריקת רוח בקרבנות לאחר מותם ולכן נשמר הבשר בטריותו.

נספח 1 - סיפור בציורים.

זהו סיפור על ילדון קטן

שחזר יום אחד הביתה מהגן.

ביד שלו החזיק תמונה

אותה צייר לאמו במתנה

--- מה דעתכם על התמונה? יפה או לא?

בחיוך גדול אל אמא ניגש,

את התמונה הביא, כולו נרגש.

אמא חיבקה ואמרה "איזה יופי!"

תלתה על המקרר והביאה לו טופי.

--- אם התמונה לא יפה, למה לתלות?

אחרי חמש דקות נשמע פתאום רעש

אח גדול בן עשר חוזר לו ממגרש.

ביד שלו תמונה, ים, תכלת ושמיים

איזה ציור מופלא - ממש תאוה לעיניים.

--- איזה ציור יפה יותר, הראשון או השני?

המדרשה לידע המקדש

את התמונה הגיש ללא חיוך או מבט,

פשוט הניח, ולחדרו מיד נכנס.

אבא הביא פטיש, ואת התמונה תלו על מסמר,

אבל אחר כך אמא אמרה שאת התמונה הראשונה היא אוהבת יותר.